

00:04 Andrei: Ascultati “Childlife: provocari de parinte”, un podcast creionat de Secom. Astazi am invitat alaturi de mine un foarte cunoscut jurnalist, redactor, prezentator, antreprenor, sot si, mai ales, tata. Are doi copii: o fetita de noua ani, proaspat impliniti, si un baietel de aproape doi ani. Taticool, Dan Cruceru, este cunoscut astfel, avand un blog de parenting de foarte mare succes. Ma bucur foarte mult sa te am astazi alaturi de mine, Dan. Bine ai venit!

00:37 Dan: Bine te-am gasit, Andrei! Multumesc frumos de invitatie. Ai inceput foarte foarte serios, asa... Mama, cate lucruri am facut in viata, cate nebunii! Dar stii ce ramane in urma ta, pana la urma? Si eu zic asa, ca batranul ala intelept: raman copiii si cred ca, peste zeci de ani, doar cu asta ma voi lauda, pentru ca restul vin si trec. Am avut cariere extraordinare in diferite domenii, acum am revenit in televiziune, dar ce m-a implinit cu adevarat in ultimii noua ani este relatia cu ai mei copii.

01:20 Andrei: Wow! Ai deschis foarte emotionant, sa spunem asa, discutia noastra si ma bucur pentru ca da, si eu cred acelasi lucru, apropo de ce ramane in urma, chiar daca, daca ar fi sa ne oprim azi, in urma mea n-ar ramane nimic. Insa, Dan, vreau sa ne povestesti putin despre tine si despre abordarea ta de parenting. Stim ca toata lumea – foarte multi, nu toata lumea – vorbeste astazi despre acest parenting. Se citeste foarte mult, se participa la fel de fel de conferinte, de webinarii. Fiecare incearca sa fie un parinte mai bun. Esti printre putinii bloggeri, din punctul meu de vedere, care isi asuma public rolul de tata foarte foarte implicat in cresterea copiilor sai. Sincer, pentru mine, esti un model. Vreau sa inteleg putin care e abordarea ta si cum o promovezi.

02:14 Dan: Zambesc acum, cand mi-ai zis ca sunt un model pentru tine. Imi doresc sa fiu model pentru copiii mei. Imi doresc sa fiu model pentru ai mei copii, astfel incet, peste zeci de ani sa spuna, poate cand tatal lor nu va mai fi – mama, ce serios sunt acum! – “Tatal nostru ne-a iubit foarte mult.” Cred ca lucrurile au inceput din frageda pruncie la mine, cu un tata inexistent, cu un tata care, din pacate, atunci cand era, era foarte serios, foarte dur, rigid. Si mi-a lipstit afectiunea asta a tatalui. Si poate ca asta mi-am dorit eu peste ani sa fac in privinta educatiei si a modului in care eu lucrez, daca vrei, cu ai mei copii, sa le arat afectiune, sa le arat ca sunt prezent, sa le arat ca ii iubesc foarte mult. Chiar scriam azi un text pe blog despre a arata copiilor ca ii iubesti. Foarte multa lume, in continuare, spune: “Nu-ti alinta copilul prea mult. Nu-l pupa prea mult, nu-l imbratasa prea mult, ca il inveti prost. Ca va fi un alintat peste ani”. Ei bine, eu mi-am sufocat copiii cu pupici si inca o fac si nu e asa. Adica ai mei copii stiu ca la pieptul tatalui lor, ei vor fi

mereu in siguranta, ca este un loc doar al lor si ca acolo vor fi iubiti neconditionat, fara nicio urma de mustrare, fara nicio urma de conditionalitate, de a le cere ceva. Si uite, ma uitam...Asa am crescut-o pe Sof, acum Sof, la noua ani, este o domnisorica si deja fuge de imbratisarile mele, cel putin in public. "Tati, am treaba cu fetele, te rog frumos. Acum sunt ocupata, lasa-ma in pace!" Dar seara inainte de culcare vine, cand suntem numai noi doi asa, sau doar cercul restrans, familia, vine si cauta. Imi cauta bratele, cauta sa-mi asculte inima acolo, cu capul pe pieptul meu si se simte in siguranta. Si stie ca ea este iubita. Avem si un joc de altfel, inainte sa adoarma imi spune: "Te iubesc", iar eu ii spun: "Dar eu te iubesc mai mult, cel mai mult". Si avem asa, o minicompetitie din asta, care pe care iubeste cel mai tare. Si asa am construit o relatie exceptionala. Eu visam la o astfel de relatie cu tatal meu. Ma bucur inasa ca reusesc sa le-o ofer copiilor mei acum. Revenind la intrebarile tale, pe vremea cand m-am apucat eu de "taticiala" online, era o lume a femeilor. Era o lume a femeilor, in care doar femeile isi exprimau pareri pe subiectul "parenting" si nebunul de mine s-a hotarat sa scrie si el despre asta. Cred ca au trecut vreo cinci ani. Sunt putin arogant acum, in sensul ca am creat trenduri. Se vorbeste acum in egala masura acum si despre implicarea tatalui in cresterea copilului. Cel putin in orasele mari, vad din ce in ce mai multi tati dedicati, care chiar se bucura sa-si scoata copiii in parc. Ramane o problema la tara, ramane o problema in orasele mici, unde din pacate, a schimba mentalitati este mult mai greu. Dar cand m-am apucat de asta, ti-am zis, era o lume a femeilor. Si nu-ti ascund, la inceputuri, toata lumea ma injura la modul cel mai serios. Barbatii ma trimiteau sa muncesc, sa am si eu o meserie adevarata, iar femeile ma trimiteau la baut cu baietii, ca nu e rolul meu sa schimb scutece, sa am grija de copii si asa mai departe. Intre timp, ti-am zis, am schimbat usor mentalitati, atat eu, cat si ceilalti colegi, ceilalti prieteni, pentru ca eu ii cam stiu pe toti din zona de parenting masculin, si lucrurile merg din ce in ce mai bine si, din toata povestea asta, cel mai mult au de castigat copiii nostri, pentru ca, scurt pe doi, tatal este primul exemplu masculin din viata unui copil, si asa cum tatal isi modeleaza copilul, asa acel copil va fi peste ani. Daca tatal este afectiv, daca tatal isi ia copilul in brate, il pupa si-i spune ca-l iubeste, acel copil va sti ca are o dragoste imensa in spate care ii da aripi sa dezvolte lucruri, sa sparga bariere, sa fie un copil liber. Are incredere in el, incredere pe care i-o da dragostea parintilor si implicit a tatalui. Doi, daca tatal este politicos, daca tatal este atent cu mama, cu sotia lui, copilul – barbatul de mai tarziu – va fi la fel, politicos, iar fata – femeia de mai tarziu – nu va accepta mojicii. Mor de nervi atunci cand vad barbati nepoliticosi cu femeile. Nu mai vorbesc dup-aia si cu copiii lor. Iar

din copilărie, lucrurile se pot aseza pe un drum foarte fain, pe un drum frumos, care să lase mai târziu oameni frumoși, puternici, liberi, manierati, oameni care să nu accepte nedreptățile dintre un bărbat și o femeie.

08:20 Andrei: Daniel, la tine puterea asta de unde a venit? Pentru că totuși ți-ai deschis sufletul încă de la început și ai share-uit cu noi o mică parte, o mică bucată din copilăria ta și astăzi ai devenit un tata iubitor, un tata uneori exagerat de afectuos față de copiii tăi...

08:39 Dan: Nu-ți imagina... Vorbeam la început și spuneam “Lasciate ogni speranza, voi ch’entrare qui”, cum a scris Dante Alighieri pe o poartă a infernului. E greu, e al naibii de greu să fii părinte implicat. Cel mai ușor este să fugi. Ai făcut copil și după-ăia îți găsești scuze: “Vai, cât de ocupat sunt! Vai, nu pot! Am sedințe, am trei joburi! Am nebunii.” Băi, da, e foarte greu. Și uneori poți avea într-adevăr foarte mult de muncă. Dar măcar acele momente pe care le petrești cu ai tăi copii chiar trebuie să fie momente de conexiune, momente în care dai telefonul la o parte și îți îmbrățișezi copiii, în care te joci cu ei, în care faci lucruri... Am descoperit în timp că, după momente petrecute cu ei, chiar mă simt pregătit de o nouă zi de muncă, deși este 11 noaptea.

09:45 Andrei: Îți îei putere.

09:48 Dan: Da, îți dau atât de multă energie și e energie pozitivă. Rasul lor te face într-un așa hal... Îți dă o stare atât de bună, încât chiar poți să începi din nou să lucrezi.

10:02 Andrei: Dar de unde... Cum ai știut că vrei sau că-ți dorești sau că ești făcut să fii tata? Pentru că exemplul...

10:11 Dan: Asta este marea problemă a celor care nu au copii. Oare vei fi în stare să fii un tata bun?

10:18 Andrei: Prezent.

10:20 Dan: Da, da, da. Chiar vei descoperi dragostea asta? Oare dar dacă nu sunt pregătit din punct de vedere financiar? Dar dacă nu sunt pregătit din punct de vedere emoțional? Dacă, dacă dacă... Andrei, știu că n-ai copii. Ia un sfat de la mine.

10:37 Andrei: Te rog.

10:38 Dan: Pune mana si fa copilul, ca restul, daca esti hotarat sa fii langa sotia ta, se vor rezolva de la sine. Nu exista parinte invatat. Nu ne nastem parinti. Noi, ca specie, suntem individualisti, daca vrei. Cautam binele nostru in mod deosebit. Da? Sa fim noi fericiti. Ei bine, descoperi insa ca in timp fericirea iti vine din faptul ca esti cu ceilalti, cu soata, cu copiii, din faptul ca te joci cu ei. Trebuie, intr-adevar, sa faci niste eforturi, mai ales la inceput, sa te redescoperi pe tine, sa-ti aduci aminte de copilaria aia si sa oferi aceeasi gingasie copiilor tai. Trebuie sa iti impui timp, la modul cel mai sincer, trebuie sa-ti impui sa fii acolo. Dup-aia e ca mersul pe bicicleta, lucrurile se aseaza de la sine. E greu la inceput, e foarte greu.

11:41 Andrei: Dar cum a fost pentru tine sa afli ca o sa fii tata? Nu stiu, ce-ai simtit? La nivel de...Nu stiu, asa, in sufletul tau?

11:50 Dan: Noi ne-am dorit foarte mult primul copil, ni l-am dorit si pe al doilea foarte mult, care a aparut dupa opt ani de zile. Mi-am dorit. Mi-am dorit cel putin un copil. Pur si simplu, n-am stat...Nu pot sa zic. Uite, a trecut atat de mult timp de atunci incat cred ca intrebarile initiale, pe care acum tu le ai, le-am cam uitat. Eu nu ma vad altfel. Nu prea mai stiu cum a fost inainte de ei. Si nici nu mai doresc. Toata lumea se intreba... Marea intrebare a unui barbat este daca voi mai avea atat de multa libertate sa-mi fac eu tabieturile mele. Cred ca asta tine de relatia cu sotia, cu iubita. Pe de o parte tu, daca esti implicat, iti vei dori mai putin, vei alege de multe ori uitatul la desene animate decat o bere cu prietenii, dar in acelasi timp, o data, de doua ori, de trei ori pe luna, de cate ori conveniti voi doi, sot-sotie, vei putea sa ai parte si de aceste libertati, pentru ca si ea, la randul ei, isi doreste sa ramana femeie, nu doar sa se transforme intr-o mama, intr-o casnica, eventual, care sa nu mai faca altceva decat sa creasca unu, doi copii. Tine de comunicare, tine de faptul ca...Uite, asta a fost momentul 0 la mine. In momentul in care m-am casatorit, am zis: "Eu cu femeia asta vreau sa ma duc pana in panzele albe si vom face si copii si ii vom creste si impreuna si vom ramane si o casnicie cat de fericita se poate si orice probleme am avea, sunt sigur ca vom gasi rezolvare". Slava Domnului, avem deja 12 ani de casnicie, 12 ani insemna enorm in societatea actuala. Si nu ma vad fara ea, iar despre copii nici nu se pune problema ca as vrea sa stau separat de ei. Eu in toata viata mea, pana la "Survivor", deci de cand sunt cu Cristina, cel mai mult am stat separat de ea si de copii zece zile. Zece zile in care – ghici ce? – eram la baieteala, eram cu lotul Nationalei artistilor fotbalisti din Romania si eram la Moscova intr-un turneu mondial. Jucam fotbal. Dar asta am stat zece zile cel mai mult legat de ei intr-un an de

zile. In perioada “Survivor”, din pacate, am fost nevoit sa stau patru luni si jumătate si a fost foarte greu. A fost foarte greu, a fost cel mai greu pentru mine, la “Survivor”, sa fiu departe de familie. Vorbeam cu ei in fiecare zi, ne si vedeam, dar a fost asa, destul...

14:58 Andrei: Greu, greu.

14:59 Dan: N-ai zice socant, dar... Sa-mi vad copilul, mai ales pe cel mic, cum l-am lasat de-abia mergand in picioare si cand m-am intors avea deja personalitate, tabieturi, gusturi, preferinte si multe alte lucruri. Eu am ratat oarecum aceasta perioada, dar in acelasi timp mi-am dorit foarte mult si acel proiect. Poate ca o femeie clasica nu si-ar fi lasat sotul sa plece patru luni de acasa, avand si doi copii. Si eu am stat mult sa ma gandesc, dar sotia mea a fost principalul meu suporter. Daca nu era ea, n-ai fi plecat la “Survivor”. Ea m-a impins si mi-a zis: “Este sansa vietii tale din punct de vedere al carierei in TV, te duci. Nu vreau peste ani sa ramai cu gandul “cum ar fi fost daca...” Te duci, copiii vor creste, ne descurcam cumva, te vor vedea pe video si sunt doar patru luni” Restul de opt dintr-un an le vei petrece cu noi. Bai, mare suport!

16:20 Andrei: Esti un norocos, Daniel! Esti un norocos!

16:24 Dan: Si ea cu mine! Ca sa pastram egalitatea.

16:29 Andrei: Asta nu mai zic! Dar stii ce sunt curios? Imi place foarte mult cum descrii povestea asta dintre voi si conexiunea si importanta conexiunii dintre voi. Cum s-a schimbat dinamica din cuplul vostru? Aud adesea ca tatii se simt neglijati odata cu sosirea copilului. La tine cum a fost?

16:47 Dan: Dar bineinteles ca da. Este 100% real.

16:50 Andrei: S-a schimbat? S-a schimbat foarte mult? Ati fost amandoi pe aceeasi linie? La tine cum a fost, concret?

17:01 Dan: Odata ce apare copilul, locurile 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 si pot sa continui undeva pana spre 1000, sunt ocupate de catre copil si nevoile acestuia. Undeva pe locul 1000 apare si sotul care trebuie sa-si poarte in carca aceasta povara. Iti spuneam, un copil nu salveaza o casnicie. Un copil pune la grea incercare o casnicie. Important este ca cei doi sa isi doreasca sa integreze copilul in viata lor si usor-usor sa-si restabileasca un echilibru si sa readuca in casnicie lucrurile

de dinaintea de copil. Eu nu vorbesc despre subiecte foarte intime, nu-mi place sa apar in tabloide cu ce am facut, cum am facut si asa mai departe. Doar ca iti spun ca si in acest domeniu descoperi lucruri noi. Adica daca cei doi parinti isi doresc sa fie din nou impreuna, isi dau seama ca au timp foarte mult.

18:17 Andrei: Deci e un efort, e un efort. E un efort.

18:21 Dan: Da, e un efort pe care trebuie sa-l faca amandoi. Trebuie total sa aiba o tona de rabdare, o tona de rabdare in prima faza, nu doar cu copilul si nu doar cu el, sa se descopere pe el, ci si cu mamica, cu proaspata mamica, pentru ca sincer, este un extraterestru – repet, glumesc acum – este un extraterestru.

18:49 Andrei: Tu trebuie sa ma convingi sa devin tata. Nu poti sa-mi spui ca este un extraterestru.

18:54 Dan: Dar eu nu te conving sa devii tata. Este foarte simplu. La inceput va fi socant, traumatizant, mai ales daca vei asista la nastere. Am asistat la ambele nasteri si-ti povestesc, de exemplu, la al doilea copil, o tineam pe sotia mea de mana in timp ce nastea. Noroc cu medicii de la spital ca mi-au dat un scaunel mic. Era foarte jos scaunelul si eu stateam asa, cu mana ridicata in sus, si o tineam pe nevasta-mea de mana. Dar mi-au zis de la bun inceput: “Scaunelul acesta este pentru tatici, special creat sa nu cada de sus.” Da? Adica “Bang!”, in cazul in care lesini. O tineam pe sotia mea de mana si vedeam ce se intampla pe acolo si o strangeam din ce in ce mai tare, asa, convulsiv. Si ea zice: “Doamne, ce conexiune faina e intre noi! Iti multumesc ca esti alaturi de mine.” Eu dupa aia i-am zis: “Mai, te tineam asa ca lesinam!” Dar **a fost** foarte foarte bine, eu...nu mai zic. In fine! Si cand a iesit extraterestru din burtica mamicii, ridat tot, vanat, zic: “Doamne, asta-i al meu! Doamne, cu cine semeni?!” Deci este traumatizanta experienta initiala.

20:18 Andrei: Am inteles.

20:20 Dan: Dup-aia este pus copilul la incubator, se incalzeste, devine mai rozaliu, mai asa...Si incepi usor-usor. Total – chiar cred asta, cu riscul de a-mi lua castane de la mamici – total nu simte o dragoste din prima secunda. Nu simte dragoste fata de copilul lui din prima secunda. Simte mandrie: “Iata-l! E al meu!”, dupa ce il spala asistentele si capata o culoare decanta bebelusul. “Iata-l!” Il ia in brate si zice: “Iata-l! E al meu, sange din sangele meu, mostenitorul

regatului, al tronului” si asa mai departe. Dar nu simte acea dragoste pe care o simte o mamica. Mama are copilul acela noua luni in burtica, da? Este al ei, creste odata cu ea, creste din ea. E altfel de dragoste. Total invata sa iubeasca bebelusul si evident, pentru asta trebuie exercitiu, trebuie timp, trebuie vointa. Dupa ce ai invatat sa-ti iubesti copilul, sa vezi cat primesti in schimb! Si asta este partea exceptionala pe care ti-o povestesc acum. Tu, viitor tata, iar eu, tata de doi deja. Ce descoperi cand esti cu copiii tai nu e termen de comparatie cu nimic pe lumea asta. Am sarit cu parasuta, am facut o gramada de bani, am avut cariera la cel mai inalt nivel, dar cand vine botul ala de om si te ia in brate si spune: “Tati, te iubesc!”, nu stiu daca pot sa spun, dar chilotii maro sunt singurii pe care poti sa-i porti. Deci este senzational. Nimic altceva nu te implineste cu adevarat. De aia spuneam, peste ani, nimic altceva nu conteaza decat dragostea copiilor tai. De ce sa faci copii? Sa-i faci pentru ca te vor implini mai mult ca orice altceva. Sa-i faci pentru ca vei descoperi cu totul si cu totul niste sentimente senzationale, pe care altfel nu le-ai descoperi si, nu in ultimul rand, sa-i faci si ca numele tau sa mearga mai departe. Imi doream cand eram student...

22:52 Andrei: Asta-i o chestie egoista, Daniel, cu numele care sa mearga mai departe?

22:57 Dan: N-am nicio problema. Poate sa fie o chestie egoista atata timp cat facem copii. Eu sunt...Faceti copii, oameni buni, sa creasca natalitatea! Sa aiba cine sa ne plateasca pensiile. Pana la urma rolul omului pe pamant este sa faca si copii. Si nu mi se pare... E o chestie de mandrie, daca vrei, sa-mi poarte numele mai departe. Pe sotia mea o cheama altfel decat mine, si-a pastrat numele de fata, iar pe copii ii cheama Cruceru, ca pe mine.

23:32 Andrei: Clar! Am inteles. Dar am o intrebare. Sunt chiar curios. Imi place mult proiectul tau “Taticool”. Cum ti-a venit ideea asta de “Taticool” si mai ales ce inseamna din perspectiva ta, azi, in 2020, sa fii un parinte cool?

23:51 Dan: Fii atent! Ideea mi-a aparut si a fost asa ca o viziune, jur. Prima data cand am luat-o pe Sofia in brate, adica in urma cu mai bine de noua ani, am luat-o – nu putem arata pe imagini – dar am luat-o asa, o tineam la distanta pentru ca era acel extraterestru. O tineam la distanta, ma uitam chioras la ea, ea la mine tot chioras si zic: “Bai, noi cumva ne vom intelege foarte bine. Eu sunt taticul tau. Buna! Eu sunt Dan, taticul tau.” Si mi-a ramas chestia asta in cap, “taticul”. Au trecut cativa ani in care eram implicat in TV, timp in care imi vedeam de parinteala cu fiica-mea,

dar fara a scrie dedicat pe acest subiect. Si – nu-ti ascund – la un moment dat, televiziunea la care lucram s-a inchis cu totul si mi-am dorit foarte mult sa ma reinventez. Mi s-a parut o chestie foarte faina, noua, o nisa in care activau numai femei si am zis: “Eu cred ca as putea face cariera in povestea asta.” La ce ma pricep foarte bine? Pai ma pricep sa scriu si sa dau din gura si-mi place foarte mult sa-mi petrec timp cu fetita mea. Era doar ea la momentul respectiv. Si zic: “Dar ce-ar fi daca as imbina pasiunea, daca as putea face si ceva bani din asta, daca as face o cariera? Cine stie?” Si am inceput sa scriu despre asta. Poze, videouri, articole... Si ti-am zis, la inceput, toata lumea ma injura. Mai, dar erau multi!

25:50 Andrei: Dar de ce? De ce te injura?

25:54 Dan: Pentru ca, ti-am zis, barbatii ma trimiteau sa am un job normal, sa pun o caramida, sa sudez doua tevi sau din astea, iar femeile ma trimiteau la bere cu baietii, pentru ca era... Considerau ca este doar domeniul lor. Ce sa cauti tu acolo? Du-te, ba! Dar una peste alta, erau multi. Erau zeci de mii de oameni care citeau articolele. De fiecare data cand scriam cate ceva, nebunie! Bai! OK! Obrazul groz il aveam deja din televiziune. Zic: “N-are cum sa ma afecteze prea tare.” Si am simtit ca este un potential pe chestia asta. Eu n-am sa mint, n-o sa fiu ipocrit si o sa spun ca daca nu faceam bani dintr-asta, m-as fi tinut foarte mult timp, de blogging in zona de parenting. Sa ne intelegem, hai sa dam cartile pe fata! Ca sa reusesti sa ai succes in acest domeniu, ca in orice alt domeniu, trebuie sa dedici foarte mult timp.

27:14 Andrei: Corect!

27:15 Dan: Timp pentru research, pentru documentare pentru diferite articole, timp pentru editare video, timp pentru sedinte foto, timp pentru o gramada de lucruri. Chestia asta ca s-o faci sa fie la nivel de succes, trebuie sa fie ca un job de zi cu zi. Opt ore pe zi macar lucrezi pentru blog. Iar asta iti elimina posibilitatea de a avea un job normal. Eu nu cred ca pot sa faci, sa lucrezi...nu stiu, sa ai un job full time si sa faci si blogging de calitate, indiferent in ce domeniu, ca vorbim de parenting sau fashion sau altele. Blogul, ca sa fie la un nivel inalt, trebuie sa fie full time. Iar asta trebuie sa-ti aduca bani. Pentru ca traим...

28:03 Andrei: Corect! Corect!

28:07 Dan: Cuvintele, concret, nu-ti baga bani in buzunar, daca... Ca sa fiu foarte clar, nu-ti pun paine pe masa, cum zice maica-mea. Ea oricum, mama nu intelege ce fac eu si cum...

28:22 Andrei: E greu, e greu, intr-adevar, in ziua noastra...Dar zi-mi putin asta cu “cool”. Ce inseamna sa fii un parinte “cool”? Tu esti “cool”. Adica toata lumea te percepe asa.

28:31 Dan: Zici tu?

28:33 Andrei: Eu cred ca si tu crezi ca esti “cool”. Familia te considera “cool”. Da-mi si mie un “tips and tricks”, zi-mi si mie putin.

28:43 Dan: Acum ma gandesc ca, dincolo de jocul de cuvinte “taticool” care se poate citi si “taticul”...

28:51 Andrei: Foarte misto! Foarte misto!

28:54 Dan: E marca inregistrata.

28:58 Andrei: Smart!

28:59 Dan: Si asta tine de business si de lucrurile pe care vrei sa le faci in business. Daca tratezi blogul ca un business, poti sa ai succes. Trebuie sa muncesti la el, trebuie sa te protejezi, trebuie sa investesti, si nu doar timp, ci si bani si asa mai departe. Revenind, ce inseamna un tata “cool”? Pe de o parte, un tata care isi doreste sa fie cu ai lui copii, sa petreaca timp cu ei si, pe de alta parte, un tata care da in mintea lor, care se straduieste sa coboare la nivelul lor. Si sa stii, cateodata nu cred ca este... Uneori cobori la nivelul lor, dar alteori cred ca trebuie sa faci eforturi foarte mari ca sa ajungi la nivelul lor. De exemplu, sa vezi lucrurile atat de curat ca ei, cred ca trebuie sa faci eforturi. Trebuie sa dai la o parte cutumele deprinse din viata de adult si sa vezi doar lucrul ala mic, sa dai invelisul la o parte. Nu-mi vine o idee, un caz concret acum, dar de multe ori, ma uit la ai mei copii care gasesc fericirea in niste lucruri marunte, zambesc din nimicuri... Adultul nu mai poate sa faca asta. Adultul se gandeste doar la ambalaj, se gandeste doar la munca, doar la razboaiele – marunte, de altfel – pe care trebuie sa le poarte zi de zi cu seful, in trafic, cu vecinii, poate uneori chiar si cu sotia, sa se certe. Pe cand copilul, el e fericit cu foarte putine lucruri. Ma uitam la jucarii. Le cumparam copiilor tone de jucarii. Ai mei copii se bucura cateodata si doar sa fie carati intr-o punga de tatal lor. Deci facem niste jocuri atat de

tampite cateodata, incat ma minunez si pe mine de unde le scot. Dar le inventez pentru ca reusesc sa ma conectez cu ei, reusesc sa cobor la mintea lor si sa ma ridice ei dup-aia in bucuria jocului. Pur si simplu daca iei o pungă dintr-aia, de la supermarket, pui copilul in ea si o cari prin aer cu copilul in ea, copilul tau va fi prapadit de ras si va fi extrem de fericit ca tati se joaca cu el. Asta conteaza pentru copil.

31:55 Andrei: Dan, cat de joci? De curiozitate, cat te joci pe zi cu copiii tai? Sunt foarte curios.

32:01 Dan: Sa stii ca nu enorm. Nu mi-am lasat cariera deoparte pentru copiii mei. Am construit cariera in jurul copiilor mei, asta este altceva. Dar in continuare muncesc destul de mult. Dar uitate, de exemplu, azi-dimineata eram pe balcon si-mi beam cafeaua. Fiul meu vine la mine...Si-a facut un obicei, de altfel, in balcon acolo are locul lui, vine la mine in timp ce eu imi beau cafeaua, el se joaca cu tot felul de piese, de puzzle, de tot felul. A venit efectiv la mine cu o cutie de placi de puzzle, le-a rasturnat pe masa si mi-a zis: “Hmmm!”, el nevorbind. Care era semnalul? “Hai sa ne jucam! Hai sa ne jucam!” Si am impleticit, am lipit piesele alea vreo jumătate de ora si dupa aia eu am plecat la serviciu, el a ramas cu bunica si cu mami. Seara, la fel. Simplul fapt ca ne apucam sa dansam, simplul fapt ca invartim o pungă prin casa sau jucam fotbal... Aoleu, cum e cu asta mic cu fotbalul! Urla mami la noi: “Vedeti sa nu spargeti ceva!” Si stii cine le sparge, de fapt, nu copilul, ci eu.

33:28 Andrei: Logic! Normal!

33:29 Dan: Ca el, la nici doi ani, n-are forta sa dea prea tare in mingea.

33:35 Andrei: Si sunteti abia la inceput. Sunteti abia la inceput.

33:39 Dan: Da. La Sofi, cand eram foarte mica, ma lasam, imi facea codite in par. M-a machiat, mi-a facut unghiile, in toate felurile. Important este, revenind la intrebarea ta “Cat ma joc?”. Nu-i important sa renunti. Deci nu-mi place sub nicio forma sa aud parintii care zic: “Mama, m-am sacrificat pentru tine, copile” sau “Am renuntat la tot ca sa-mi cresc copiii”. Nu sunt de acord cu chestia asta. Sincer! Adica prefer o ora pe zi in care chiar te joci cu copilul decat 12 ore de stat langa el, in care esti cu ochii in telefon sau pe tableta sau in care copilul sta doar la televizor. Nu. Nu.

34:29 Andrei: Auzi, dar e fun ca e clar ca tu ai ales partea fun a parentingului. Adica la tine e cu distractii, cu joaca, cu voie buna. Dar zi-mi sincer, in spatele acestui tata “cool” este o mama super responsabila? Adica sunt curios apropo de roluri, ca tot aud chestia asta, cum se impart rolurile. La sfarsitul zilei sa avem totusi un echilibru, cat de cat.

34:53 Dan: Hai sa-ti spun!

34:55 Andrei: Ia zi-mi!

34:56 Dan: Pe de o parte, am ales sa fiu taticool si sa zambesc foarte mult pentru ca este plina lumea de gri si avem o gramada de greutati si, sincer, eu cand scriu, ma descarc si vreau sa povestesc oamenilor despre lcururi frumoase. Repet, purtam pe umeri in fiecare zi o gramada de greutati. Eu mi-am dorit sa fac oamenii sa zambeasca, sa simta, sa-si doreasca sa fie cu ai lor copii. Deci merg pe partea buna. Nu le ascund insa si pe cele grele si ti-am povestit despre ele. Doi, despre mama responsabila. Eu cred ca...Revin la toata casnicia. Eu cred ca o casnicie de succes implica o femeie foarte puternica. Cred ca un tata devine implicat si daca mamica ii da atributii tatalui, daca-l bate la cap. Daca in acelasi timp il lasa sa stea langa ea si sa se implice. Ce se intampla? In casnicia noastra, in relatia noastra, amandoi suntem persoane cu cariera. Nici unul dintre noi n-a renuntat. Dar cum reusim sa impacam faza asta cu copiii? Suntem foarte organizati amandoi, foarte organizati. Adica seara stam amandoi, dupa ce adorm copiii, si vorbim: “Tu ce ai de facut maine?” “Asta, asta, asta. Tu ce-ai de facut?” “Asta, asta, asta” Si ni le impartim. Aici cred ca e foarte important, ca sotul, tatal, sa accepte ca trebuie sa joace un rol egal in casnicie si ca trebuie sa-si ajute soata. Cristina mea este o persoana foarte puternica, este foarte responsabila, dar nu consider ca este mai responsabila decat mine. Chiar cred ca amandoi ne completam foarte bine si jucam acelasi meci. Suntem in aceeasi echipa, suntem coechipieri si scopul nostru este de a castiga meciul asta de parinteala, de a ne creste copiii frumos. Iar daca... Fara compromisuri, iar, in povestea asta.

37:56 Andrei: Se poate, Dan, fara compromisuri? E posibil? Ca mi-ai mai zis si mai devreme si chiar sunt curios sa aud. Esti printre singurele persoane cu care am povestit despre parenting si parinti care imi spune “Fara compromisuri”. E posibil?

38:12 Dan: Eu nu cred. Fii atent. Eu nu cred ca daca e ceva ce nu-ti place in casnicie si in cresterea copilului si accepti sa-l faci in continuare, nu cred ca dispare. Cred ca trebuie sa discuti

si sa-i spui verde-n fata sotiei: “Bai, nu-mi place asta! Bai, nu-mi place! Te-ai schimbat”. Hai sa ne aducem aminte cum era impreuna”. Dar nu doar reprosurile. E usor, poti sa-i spui, dar trebuie sa te implici si tu sa aduci lucrurile inapoi, sa fie bine iar. Daca doar faci o lista cu reprosurile si nu vezi si paietele din ochii tai, atunci e o problema. Cristina mea este cel mai bun prieten al meu.

39:10 Andrei: Ce fain!

39:13 Dan: De departe. De la cariera la business, la copii, ni le spunem pe toate. Si o citez, fii atent. Acum cativa ani, o intreb eu pe ea, intr-o joaca asa: “Auzi, cum ai descrie tu relatia noastra?” Si stii ce, iti imaginezi: “Mama, inflacarata, involburata, senzationala, minunata, mirobolanta, etc” Stii ce zice? Si-mi zice asa: “Sedimentata”. Iti dai seama, iti iei soc, direct. Iti iei soc, nu? Eu: “Aaa! Adica nu mai exista de-aia, suntem ca pietrele alea, ne-am scufundat in nisip...” Si zice: “Nu. Ia gandeste-te la urmatorul lucru. Sedimentat inseamna asezat, inseamna de neschimbat, inseamna rezistent, inseamna ca nimic nu ne poate da la o parte, cum sunt pietrele alea pe care le-ar mai putea da apa la o parte.” Zic: “Ei, dupa ce ai explicat-o asa, parca suna altfel”.

40:33 Andrei: Trebuia sa vina si cu asterix explicatia. Foarte fain, “sedimentat”!

40:35 Dan: Pai nu, ca-ti dai seama ca in prima faza m-am enervat si dup-aia am cerut explicatii. Nu se poate chiar asa. M-a descris urat, in prima faza, cum am inteles eu. Dar dup-aia mi-a explicat si sa stii ca-i dau dreptate. La inceput sunt flacari, sunt fluturasi, sunt nu stiu ce... Dar dupa aia, dupa ce trec anii, descoperi si defecte la partenerul tau. Anii trec, poate nu mai esti la fel de frumos, apar cearcane, chelim noi, barbatii, templele devin tot mai dese, firele albe... Ajungi... Lucrurile se schimba. Peste ani, important este sedimentatul asta, cum se aseaza lucrurile intre oameni, cum reusesc ei sa comunice, cum reusesc sa-si dea seama ca vor si maine dimineata sa se trezeasca tot unul langa altul. Si noi ne-am impus sa nu ne culcam separati. Asta e o chestie la care chiar tin. Oricat de tare ne-am certat de-a lungul casniciei noastre – si, slava Domnului, ne-am certat, ca ne place sa facem si asta – nu dormeam in paturi separate. Cu exceptia faptului ca am plecat de acasa ca am avut diferite delegatii, nu stiu daca am dormit o singura... Ba da, am dormit o noapte in alt pat din aceeași casa cu sotia mea. Am lasat-o pe ea in dormitorul mare si eu am dormit pe canapea pentru ca pur si simplu mi-am pus eu ambitia intr-o noapte, dar atat. In rest, cautam cumva sa dormim in acelasi pat. Si cumva atunci cand, oricat de

suparat ai fi, se mai ating picioarele cu picioarele, mai dai un cot, il auzi cum sforaie si cumva te reconectezi cu ea sau cu el. N-ai cum sa te culci la fel de suparat ca in urma cu doua ore. Si lucrurile se aseaza dup-aia si cautam sa ne pupam de noapte buna si noi, adultii, si noi pe copii. Si dimineata, cand plec la serviciu, fac o chestie, iar la care tin foarte mult: ma imbrac, ma incalt, imi pun ghiozdanul pe umar si zic: “Tati pleaca la serviciu. Cine vine sa-l pupe?” Si sa-i vezi pe toti trei, Cristina in frunte, Sofia dupa aia si asta micu’, Dan Cristian, lipa-lipa, cum vin toti trei si ma pupa.

43:38 Andrei: Ce tare!

43:42 Dan: Strangem un inel din toti patru, ne strangem in brate si plec la serviciu megaincarcat de energie pozitiva. Sunt niste chestii pe care le inveti, le descoperi, daca vrei. Cred ca despre asta e vorba in toata povestea unei casnicii fericite si a unui tata implicat. Sa vrei sa fii acolo.

44:06 Andrei: Dan, un barbat care-si doreste sau se gandeste sa devina tata si citeste, se uita la Taticool, e curios, ii place, ce-ar invata? Ce l-ar inspira cel mai mult de la Taticool, de la Daniel, astfel incat sa spuna si el: “Da, e ceva ce pot face si eu. E ceva ce-as vrea sa fac asa.”

44:33 Dan: Daca te uiti la videourile pe care le am cu fiica-mea...

44:36 Andrei: Da, care-s delicioase, efectiv.

44:40 Dan: Vei vedea ca acolo nu exista...copilul meu nu recita de pe un prompter, nu citeste un prompter. Copilul meu spune exact ce gandeste. Copilul meu stie ca langa tatal lui nu exista critica groaznica, ci exista doar critica constructiva, ca este liber si ca poate face ce vrea el, in limitele stabilite. E o discutie lunga si cu libertatea asta, cata libertate ii dai copilului. Dar una peste alta, din acele clipuri se vede cat de autentica este relatia noastra. Se vede ca este o relatie sincera, foarte puternica, in care ea este topita dupa mine, si eu, topit dupa ea. Si asta ar trebui sa vada viitorii tatici la noi: o relatie autentica, sincera, o relatie construita in timp, cu eforturi...

45:52 Andrei: Sunt convins.

45:54 Dan: Cu renuntat la anumite chestii, dar marunte, zic eu, cu descoperit, cu descoperitul copilului si cu copilul, descoperitul tatalui si asa mai departe. Cei care nu sunt parinti si se uita la noi, cred ca le vine cheful asa, sa devina parinti, pentru ca “Bai, daca omul ala are o relatie foarte

misto – Uite ce copil misto are! Uite ce misto sunt impreuna! – cred ca as vrea si eu”. Dar trebuie sa inteleaga in acelasi timp ca trebuie sa depuna efort. Trebuie sa munceasca pentru relatia asta pentru ca, repet, tatal nu iubeste inainte sa se nasca bebelusul, bebelusul nu-l cunoaste pe tata. Si e o relatie care se construiește in timp. Copilul da totul neconditionat, dar trebuie sa si primeasca. Iar eforturile tatal trebuie sa le faca, sa acorde timp, sa-si caute tone, tone, tone de rabdare, sa se tempereze. Este foarte greu sa fii temperat, pentru ca uneori iti fac capul calendar.

47:18 Andrei: O iei razna.

47:23 Dan: O iei razna, este foarte greu. Dupa ce vii rupt de oboseala, dupa vreo 12 ore de munca si vii acasa si n-ai vrea decat sa te tolanesti, copilul tau iti spune: “Vreau sa ma joc cu tine!”. Si daca-l respingi o data, de doua ori, de trei ori, a patra oara nu mai vine. Stie ca n-are in tine un partener de joaca, n-are in tine o persoana de incredere si nu mai vine. Se joaca singur sau...

47:46 Andrei: Si aici se intampla o ruptura, Dan. Corect?

47:50 Dan: Se intampla ruptura, da. Se intampla ruptura si e o ruptura care mai tarziu poate nu mai poate fi reparata. Habar n-am cum va fi fiica-mea la adolescenta. Toata lumea imi spune: “Mama, sa vezi cum se transforma copilul cand devine adolescent, ca nu te mai intelegi cu el.” Eu inca totusi nu cred asta. Cred ca daca ai pus niste baze de mic, cand era el mic-mic si tu-l tineai in brate, si-l iubeai si petreceai timp cu el si si acum, si dup-aia la 5, 6, 7, 8, 9 ani continui sa ai o relatie faina cu el, eu nu cred ca acel copil se transforma pur si simplu, de uita totul. Pentru ca el stie ca la pieptul meu e in siguranta tot timpul, stie ca orice m-ar intreba, voi cauta raspunsuri, ca il voi sustine, ca n-o sa-l critic cu pedepse aberante si cu batai. Doamne, asta... Nici nu vreau sa discut despre asa ceva, nu suport. Si va sti ca in tatal si in mama lui are niste parteneri de incredere. Are parintii. Are parintii! Ca intotdeauna copilul la parinte va veni cand ii va fi mai greu.

49:13 Andrei: Dar cum stii, Dan, ca nu esti prea permisiv, apropo de ce spui tu si de momentele astea grele, in care trebuie sa iei anumite decizii si poate uneori esti prea permisiv sau esti prea emotionat?

49:30 Dan: Eu cred foarte mult in democratie si aplic democratia si in cresterea copilului. Democratia inseamna asa: ai toate libertatile din lume atata timp cat libertatea ta nu afecteaza libertatea celui de langa tine.

49:47 Andrei: OK.

49:49 Dan: Si atunci daca libertatea...Daca al meu copil vrea sa se joace, il lasam sa se joace, dar daca vrea sa invadeze teritoriul altui copil, discutam. Daca sunt prieteni si vor sa colaboreze pe cele doua teritorii, OK, dar daca nu sunt, hai sa vorbim. Nu stiu, eu vorbesc foarte mult, chiar vorbesc foarte mult. Am inceput cu Sofia, continui cu Sofia, acum insa si cu bebele. Chiar daca are un an si noua luni, reusim cumva sa ne intelegem. "Tati, daca ai spart asta, nu-l mai putem repara. Ai grija sa nu se mai intample data viitoare." Sau sunt... Eu chiar daca mai fac... Asta micul, de exemplu, e un caracter foarte puternic si mai face tantrumuri din astea, se mai tavaleste cateodata pe jos, mai nu-stiu-ce... Ma uit, zambesc, ii zic: "Hai sa ne linistim, hai sa vorbim..." Il iau in brate. Sunt solutii. Sunt solutii la orice, la toate problemele fara a recurge la violenta sau la tipete sau la bruscati. Adica eu nu cred ca exista partea asta "ii dau copilului meu prea multa libertate". Pe bune? Ce e aia "prea multa libertate"? Pai numai imaginatia copilului... Tocmai asta e misto la ei, ca au imaginatie foarte multa, ca fac trznai. Sunt copii, oameni buni! Sunt copii! Asta fac copiii, trznai! Noi, parintii, trebuie sa acceptam ca un perete scris nu e asa o mare tragedie, ca un pahar spart nu e o tragedie, ca un castron cu mancare nu-i o tragedie. Toate se curata, toate se pot repara, pe de o parte. Dar nu trebuie lasat asa. Trebuie sa-i arati copilului, sa vorbești cu el, sa-i spui si sa cauti solutii. De exemplu, daca-l vezi pe al tau copil... Sunt multe de discutat. Daca il vezi pe al tau copil ca scrie pe pereti, ii povestesti, vorbești cu el, il rogi, ii explici de ce e bine sa nu mai scrie pe pereti si in acelasi timp poti, de exemplu, sa faci un truc: sa pui niste hartie dintr-aia pe un perete dedicat, ditamai coala de hartie, si sa-i faci locul lui in care el sa picteze. Da? Sa scrie pe perete. Inca o chestie: nu exista copii rai. E o tampenie. Nu suport sa aud asta: "Mama, ce rau e copilul meu!" Zic: "Nu, nu exista asa ceva." Toti copiii sunt buni, toti copiii se nasc minunati. Noi, parintii, ii stricam. Noi le intinam din inocenta, noi le spulberam visurile, noi le taiem aripile. Punct! Daca noi suntem acei parinti cu adevarat sustinatori, care le sufla in aripi, copiii aia vor fi exceptionali ca adulti. Da? Cu limite, cu discutii, cu democratie. Da? Suntem prietenii lor, dar in acelasi timp suntem parintii lor. Suntem persoane cu care copiii se joaca, suntem persoane afective. Le aratam ca ii iubim, dar in acelasi timp ei

stiu ca suntem adulti, ca suntem persoane de incredere, ca suntem persoane la care vin sa le spuna orice si la care vor gasi sprijin. In acelasi timp suntem, insa, persoane verticale, puternice. Trebuie cumva sa-i facem pe copiii nostri sa inteleaga toate lucrurile astea.

53:49 Andrei: Sa inteleaga...

53:50 Dan: Si le facem in timp. In timp, mai degraba facandu-i sa le simta, nu neaparat sa le inteleaga la nivel de cuvinte. Sa le simta, ca parintii lor vor fi acolo, langa ei, pentru totdeauna. Da? Si ca sprijin, si ca sfat, si ca joaca, dar si ca un stalp atunci cand ei au nevoie de echilibru si de seriozitate.

54:24 Andrei: Dan, as mai sta cu tine la povesti, cel putin o zi. Sincer, mi-ar placea sa reluam discutia noastra. Din pacate, ne apropiem de final. Si pentru ca suntem la "Provocari de parinte" trebuie sa te intreb asta si trebuie sa-mi raspunzi.

54:41 Dan: Te rog.

54:42 Andrei: Si am sa te rog... Care a fost cea mai mare provocare a ta de parinte de pana acum?

54:47 Dan: Cea mai mare provocare a mea ca parinte?

54:51 Andrei: Ia sa vedem! Ia sa vedem!

54:56 Dan: Voi incepe...Nu, voi ramane in zona de gluma si iti voi spune asa. Pe de o parte, sa schimb scutece. Urasc, urasc, urasc chestia asta. La Sofia am schimbat vreo cateva, la bebe mai multe, dar tot urasc. Pur si simplu, e ca in filmele alea, te ia raul instant... Asta e! Ma ia dezgustul destul de tare.

55:28 Andrei: OK, OK...Asta e o provocare!

55:33 Dan: O provocare imensa este sa fac cumva ca toate lucrurile sa intre in portbagajul masinii, atunci cand plecăm in vacanta. Este ingrozitor. Este ingrozitor. Am ajuns la concluzia ca orice masina ai avea, oricat de mare ar fi portbagajul, tot este prea mic.

55:57 Andrei: Am inteles. Doua provocari...

55:59 Dan: Cand ai doi copii si pleci cu ei in vacanta.

56:03 Andrei: O sa tin minte, Dan. Doua provocari... Pe prima nu stiu cum o rezolv, pe a doua, cred c-o sa-mi iau din prima o masina mai mare. Taticool Dan, iti multumesc foarte mult pentru povestea noastra de azi.

56:17 Dan: Nu exista masina suficient de mare. O sa descopere sotia ta ca trebuie sa mai care ceva din casa si daca termina toata casa de impachetat si o pune in masina, se duce si la vecini si mai ia, pentru ca asta este scopul, de fapt. Tu nu intelegi? Un taticool trebuie sa descopere metode noi de a introduce in portbagaj toate lucrurile.

56:37 Andrei: Wow! That's a challenge! Dan, Taticool, iti multumesc din suflet. A fost o discutie extrem de relaxanta, dar si plina de insight-uri pentru mine. Sper sa ne revedem, sper sa ne reuzim, poate si eu din postura de tata. O sa continui sa-ti citesc blogul si sa ma uit la video-urile tale absolut delicioase. Iti multumesc mult de tot.

56:57 Dan: Multumesc mult de tot, Andrei.

56:58 Andrei: Multumesc ca ai fost alaturi de noi azi.

57:01 Dan: Bafta si tie! Multumesc si eu inca o data pentru invitatia SECOM.